

OTTENDE KAPITEL

Sighisoara

Klippeskrænterne på begge sider af vejen, var i grålige nuancer efter hvad man kunne se for sneen, der dækkede det meste af klipperne og vejen. Chaufføren kørte roligt i den farlige sne og bilen vuggede blidt. Aleera lullede i takt med den, med hovedet hvilende mod den kolde rude og lukkede øjne. Inde i hendes hoved gennemgik hun det seneste døgn, lige fra hun havde kæmpet mod vampyrer, til hun sad her i taxaen på vej mod hendes families slot, Sighisoara i Rumænien.

Efter at hun havde stampet askebunkerne ud i et acceptabelt tyndt lag på græsplænen og lagt noget af skolens Halloween pyntning på det, så det lignede et påfund fra skolens side, havde Aleera listet ind i skolen, hvor hun greb fat i Carlisle, da han var den første hun havde fået øje på. Hun havde fået ham til at finde de andre, mens Aleera havde ringet efter hendes far, Jonathan og Xiu, der alle havde skyndt sig at komme. Ude på skolens parkeringsplads, havde de holdt familierådslagning og Aleera havde fortalt alt, lige fra tegnene på dæmonisk magi, vampyrerne og Maricea der efter så mange år i skjul, have dukket op og til sidst den hjælp, Aleera ufrivilligt havde modtaget fra en dæmon, uden den, ville hun have lagt død på græsplænen.

Hendes far og Jonathan havde diskuteret længe, imens Nathaniel og Xiu tog sig af Aleeras mange skrammer, mens Elijah, Joel og Carlisle var taget tilbage til huset; Wyatt havde ingen set skyggen af, men Carlisle var sikker på at han ikke gad sine pligter lige nu. Da Gabriel og Jonathan endelig var kommet tilbage, havde de sat Aleera ind i bilen og kørt hende

hen til Angelshills lufthavn, hvor de havde sat hende på det første fly, der fløj til Rumæniens hovedstad Bukarest. Derfra havde hun kun haft tid til et enkelt åndedræt, før hun af en stewardesse blev jagtet ind i et fly der gik til byen Târgu Mureş i staten Transsylvanien.

Da Aleera havde stået ude foran den lille lufthavn, og skutede sig i et tæppe, en af stewardesserne havde været så sød at give hende, da Aleera stadig var iført korset og bukser. Armene og ansigtet var tørret af for blod, og sårene var allerede ved at læges, men hun var sikker på at hun så farlig ud, at hun lignede en der havde fået mange bank. Aleera gøs i den kolde middagssol og kulden fra de nærliggende bjerge, hvis toppe var dækket med fint, urørt sne, var ulidelig og Aleera ville helst ind i varmen.

Da en taxa havde stoppet ved hende, havde hun gik ham besked på at køre til Sighisoara, der lå et par timers kørsel væk.

Aleera kiggede op. Chaufføren havde sagt noget til hende på gebrokkent engelsk, hvor hvert andet ord var rumænsk. Hun bad ham gentage det på rumænsk, og han så ud til at være lettet over at hun forstod hans modersmål. Han ville vide hvor hun skulle af i Sighisoara.

”Nu oraş,” Aleera rystede på hovedet. ”Pe palat.”

Ikke byen. Til slottet.

Chaufføren nikkede og drejede ind af en snæver vej, der førte længere op i bjergene, hvor sneen lagde sig tættere.

Aleera sank tilbage i sædet og stirrede ud af vinduet, på sneen der hvirvlede udenfor. Trætheden sad i hendes øjne, selvom hun havde sovet timerne i flyveren væk og noget af køreturen. Det kunne ikke betale sig at falde i søvn igen, for snart ville hendes families ejendom snart dukket op.

Da bilen kørte over en lille forhøjning og skråede nedad, dukkede Sighisoara op, tronede sort mod den mørkegrå himmel, og var næsten ikke til at se. Tårne rejste sig op mod skyerne og blå faner blafrede i vinden. Bilens dæk kørte fra grusvej over til brosten, der rystede dem godt igennem.

Chaufføren drejede rundt om det forfrosne springvand og stoppede med fronten mod den enorme dobbeltdør, der ledte ind i slottet.

En ældre kvinde skyndte sig ud af døren, og videre ned mod bilen, hvor Aleera var i fuld gang med at hive tæppet tættere om sig, efter at have betalt chaufføren for turen.

”Vi har lukket i dag for turister!” råbte hun, da hun løb over den brostensbelagte gårdsplads, og fægtede med armene. ”Kom tilbage i morgen!”

Hun var standset lettere forpustet foran bildøren, og da Aleera steg ud, blev kvindes øjne først overrasket, dernæst chokeret og til sidst vrede. Hun greb fat om Aleeras skulder og gennede hende ind i slottet, og lukkede hurtigt døren efter sig.

”Aleera! Hvad tænkte du dog på?” skældte Lumina da hun var kommet tilbage fra døren; hendes ansigt lignede en stor tordensky. ”Sådan at dukke op ved slottet! Tænk hvis vampyrerne havde set dig!”

”Det kan de ikke!” svarede Aleera med en hovedrysten, der gjorde Lumina endnu mere sur.

”Det sner udenfor. Solen har vi ikke set i flere dage og vampyrerne ved det. Det er så mørkt at de uden problemer kan gå udenfor og derved iagttage alle vores bevægelser. Og hvad tror du de vil tænke, når vi lukker dig ind? En de nemt kan skade for at få ram på denne familie!”

”Undskyld, tante Lumina. Det tænkte jeg ikke over. Sådan er det ikke i Angelshill. Der holder de sig indendørs om dagen,” sagde Aleera og kiggede rundt i den middelalderlige forhal, hvis loft var to etager højt, med to svingende trapper, der gik op til anden sal. ”Men hvor er bedstefar Gabriel?”

”Du sniger dig udenom emnet gør du!” Lumina løftede en rynket pegefinger af Aleera. ”Han er der hvor han altid er. I øverste etage, hans atelier. Som altid,” sukkede hun. ”Han er aldrig til at få ud. Men Aleera sig mig, hvordan går det med mine to nevøer derover på den anden side af Atlanten? Har I ... HEY! Hvor skal du hen?”

Aleera var løbet op af trapperne, så snart hun havde fortalt hvor Gabriel var, og stoppede ikke da gamle Lumina satte i langsomt løb efter Aleera, hvis ben var hurtigere og yngre end Luminas, og bragte hende længere op. Oppe på anden sal, satte hun hen af gangene med tæppet flagrende om benene, var ved at vælte nogle slægtninge, der kiggede efter hende som havde de set syner, og fortsatte videre op af en lang vindeltrappe der førte længere og længere op.

Hun stoppede forpustet foran en gammel egetræs dør, stod kortvarigt og pustede ud, og bankede derefter på døren, og trådte ind.

Det cirkelrunde rum var oplyst af mange levende lys, der hang ud fra væggene i holdere, sad i den enorme lysekroner der hang midt i rummet og stod på adskillige små borde, der også var dækket af tørre pensler, klatter fra maling og tomme malerbøtter. Foran det eneste vindue i rummet, stod et staffeli med et halvfærdigt maleri af en yndefuld, blond kvinde i middelalderlige klæder.

Aleera trådte længere ind i rummet og døren lukkede sig knirkene bag hende. Hun vendte sig overrasket om, for hun havde ikke skubbet den i. Bag døren stod hendes bedstefar, Gabriel Oradea den første, manden der havde svigtet Gud og havde fået hele familien forbandet. I hans ene malerpletet hånd, skinnede en kniv drabeligt. Hans mund var trukket tilbage i en snerrende grimasse, men blev hurtigt blid, da Gabriel genkendte Aleera.

”Aleera!” sagde han overrasket, smed kniven fra sig og åbnede armene for at omfavne hende. ”Hvad laver du dog her?”

”Jeg er sendt på vegne af familien i Angelshill,” mumlede Aleera ind mod hans plettede skjorte og mærkede hvordan hans hænder fast, men blidt, skubbede hende væk. Han vandrede over til staffeliet og kiggede på kvinden og ikke Aleera.

”Familiesager, hva’? Hvad for nogen?” spurgte ham, det lignede nærmest at han spurgte maleriet om det.

Aleera betragtede sin bedstefars ryg. Den var blevet så krumrygget af alle de år, han måtte tilbringe på jorden, uden nogen mulighed for død og evig hvile. Guds straf havde vist sig at være mere, end Gabriel dengang havde regnet med. Han skulle leve, udødelig ligesom Dracula, indtil han eller en af hans slægtninge en dag fik dræbt Vlad Dracula, Gabriels tidligere herre. Indtil den dag, ville Gabriel gå rundt på jorden i en oldings krop.

Aleera kastede et blik på et af de malerier Gabriel i tidens løb havde malet, og hængt på væggen. Det forstillede ham som ung, i hans velmagtsdage. Det var så meget ulig den Gabriel der stod foran hende. Det rødbrune hår var blevet kridhvid som sneen udenfor vinduerne, mens den før trimmede hage, havde

fået tilgroet et skæg så langt. Den muskuløse krop, var skrumpet ind og blevet indtørret og ubrugelig. Det eneste der stadig var det samme, var de nøddebrune øjne, der stadig udstrålede den samme varme og beslutsomhed.

”Tøs! Hvad er nyhederne?”

Uden at hun havde opdaget det, var Gabriel kommet hen og rystede hende blidt.

”Maricea er tilbage,” hviskede Aleera.

Gabriel blev ligbleg og bakkede bagud.

”Tilbage? Siden hvornår?”

”Siden i nat.”

”I nat?”

”Ja, i nat. Min far sendte mig af sted med det samme det var sket.”

”Hvorfor dig?” hviskede Gabriel til sig selv, og fik så et forbløffet udtryk i ansigtet. Han rev tæppet af Aleera, der måtte vakle lidt for at genvinde balancen, da rykket havde været hårdt. Gabriel greb om hendes arm og så undersøgende på sårene, fulgte deres linjer med fingeren. Derefter undersøgte han dem i hendes ansigt.

”Det er dig der har mødt hende i kamp, ikke sandt? Ikke Gabriel, Jonathan, dine brødre eller fætre, men dig,” sukkede han og gik atter over mod maleriet, tog en pensel med maling på og gav sig til at farve kvindens hår endnu mere blond. ”Du ved godt du ikke må kæmpe.”

”Og? Uanset hvad du siger, hvad min far siger, så kæmper jeg videre. Jeg er også medlem af Oradea familien!” Aleeras stemme hævdede sig for hvert ord. Hver gang hun var på besøg hos sin bedstefar, kom det emne altid på samtale. Ingen ville have hun kæmpede, men så længe vampyrerne ikke vidste

hvem hun var, kunne alle bare være ligeglade, havde hun altid forsvaret sig med. Men træthed og jetlag fratog hende evnen og lysten til at diskutere.

”Hvad skete der så?” spurgte Gabriel i en ligegyldig tonefald.

”Aleera satte sig på en tom taburet og gav sig til, i korte sætninger, at fortælle hvad der var sket. Da hun var færdig, stirrede hun afventende på Gabriels krumme ryg.

”Så hun prøvede at dræbe dig. Ikke fordi du var en Oradea, men fordi du har dræbt så mange af hendes slags, ikke?” Aleera nikkede, selvom han ikke ville kunne se det. ”Hun var lige ved at dræbe dig, men gjorde det alligevel ikke. Hvorfor?”

”Fordi bedstefar ... fordi en dæmon angreb dem.”

Der lød en klirrende da Gabriel tabte pensel og vendte sig om mod hende, med vantroen som malet i ansigtet på ham.

”En dæmon?” hans stemme var næppe en hvisken da han talte. ”En dæmon skræmte dem væk fra dig?”

”Jeg ved det lyder utroligt, bedstefar, men det skete virkelig. Jeg ved ikke hvorfor, men dæmonen gjorde virkelig det.”

”Det er virkelig mystisk. Normalt er de ligeglade med hvem der dør, men at nogen stopper en vampyr fra at bide et menneske, er ikke set før. Har du nogen anelse om hvem denne dæmon kunne være?”

”Desværre nej.”

”Jeg tror vi er nødt til at slå det op,” sagde Gabriel og dyppede sine malerplettede hænder i et vandfad, gnubbede dem rene, mens han stirrede frem for sig. ”For at tjekke om dette er sket før.”

Aleera samlede tæppet om og lagde det om sine bare skuldre, inden hun åbnede døren for sin bedstefar og gik med ham ned af trappen. For enden stoppede han imidlertid hende.

”Jeg går hen i biblioteket og finder bøger. Imens skal de iklæde dig noget andet, end det der blodige tøj. Ciprian!”

Gabriel råbte af en dreng længere nede ad gangen. Denne vendte sig om og løb op til Gabriel hvor han bukkede, og sendte et stort smil til Aleera.

”Ciprian find noget passende tøj til Aleera. Bare noget hun kan gå i indtil middagsmaden. Når du er færdig Aleera, så kan du finde mig i biblioteket.”

Gabriel forsvandt ind af en dør, og lod Aleera stå alene tilbage med sin slægtning, der smilede i hele ansigtet.

”Hvor er det dejligt at du er tilbage igen,” kvidrede drengen, tog hende hånd og førte hende ned af den tæppebelagte gang, med gamle malerier af alle familiens medlemmer, hængende på væggen. ”Kom, nu går vi ned til vaskeriet og finder noget af mine brødres tøj, som du kan tage på. De har sikkert ikke noget imod det.”

Ciprian førte hende ned af flere trapper, til de til sidst stod i kælderen, der ikke var fyldt med lænker og skrigende fanger, men vaskemaskiner der larmende vaskede tøjet og vådt tøj den hang på snore, der gik fra væg til væg, på kryds og tværs af hinanden.

Ciprian viste Aleera hen til en tøjsnor med tørt tøj, og sammen fandt de et par løse busker, en skjorte der var for stor til hende og nogle store, strikkede sokker der varmede. Ciprian vendte ryggen til mens Aleera iklædte sig tøjet. Derefter ledte han hende hen til biblioteket, unødvendigt da Aleera hvert år tilbragte julen med alle de andre medlemmer af Oradea familien. Ciprian sludrede vildt på vejen derhen, forlangte at få ting at vide om forholdene i Angelshill og hvordan familien

havde det derovre. Aleera kunne ikke lade være med at smile af sin fætter.

Selvom han ikke rigtig var hendes fætter, og de faktisk var slægtninge et stykke ude i familien, så kaldte alle hinanden for fætre og onkler, da det var det nemmeste, end alle de lange titler. Det var sjældent at folk så langt ud i familien, havde kontakt med hinanden som Oradea familien, og for at undgå kaos og problemer havde de indført det sådan. Derfor var Aleera alles kusiner eller niece. Alle kaldte Gabriel den første for bedstefar, mens tante Lumina faktisk var Aleeras fars tante.

Ciprian standsede foran endnu en dør af egetræ, sagde farvel og lod Aleera stå alene foran døren. Hun greb om messinghåndtaget der forstillede en løves hoved, og skubbede døren indad.

Biblioteket var et højloftet rum, hvis loft havde malede billeder af små buttede engle der holdt blå bånd mellem sig og farverige, udsprungne blomster. Tre af væggene var skjult af bogreoler, der var så propfyldte med bøger at de truede med at falde ud, bare man rørte ved reolen. Den sidste væg som var fri, havde tre mosaikvinduer, med strålende farver, der på skinnende sommerdage ville kaste ruder på gulvet. I midten af rummet stod et tungt bord, med tilsvarene stole og i hjørnerne stod et par højryggede lænestole. I en af dem sad Gabriel med en tyk bog i skødet og flere liggende i en bunke ved siden af. Han løftede hovedet da hun kom ind.

”Luk døren Aleera,” sagde han og kastede blikket ned i den åbne bog. ”Jeg har endnu ikke fundet noget om dæmoner der hjælper vampyrjægere. Ikke endnu hvert fald. Tag dig en bog og led.”

Aleera gik over, samlede en bog op og kastede sig i lænestolen ved siden af. Hun bladrede igennem bogen, stoppede når hun så ordet dæmon, men da intet var til nytte, bladrede hun arrigt videre. Der måtte være noget. Da Aleera var begyndt på tredje bog, smækkede Gabriel sin egen bog i, den samme som da hun var kommet ind i rummet, og kiggede irriteret på hende.

”Vi finder aldrig noget når du kigger sådan igennem.”

”Undskyld bedstefar,” sagde Aleera. ”Men jeg har ikke evigheden som dig til at finde informationer i.” Gabriels ansigt blev hårdt, men Aleera ignorerede det og fortsatte. ”Jeg tror også det vil være svært, for ikke at sige umuligt at finde informationer omkring det. Jeg tror aldrig dæmoner før har hjulpet mennesker når de kæmpede mod dæmoner.”

”Hvis du synes vi skal stoppe, Aleera, så gør vi det. Det var trods alt der fik hjælp af ham, så det burde være dig der bekymrede dig om det, hvilket du overhovedet ikke gør. Unge nu til dags. Bekymrer sig aldrig over tingene,” sukkede Gabriel, det sidste henvendt til sig selv.

”Okay, så stopper vi.”

Aleera knaldede bogen i og lagde den i bunken med de andre bøger.

”Du kan godt gå Aleera. Så kan du få snakket med de andre fra familien. De er sikkert helt ivrige efter at få fingrene i dig, når du bare sådan kommer dumpende alene.”

”Ja, det må de være,” sagde Aleera med et skuldertræk og rejste sig op fra stolen. ”Så jeg smutter nu.”

Lige da hun lagde hånden på dørhåndtaget, kom hun i tanke om noget, hun havde glemt at fortælle. Hun vendte sig

langsomt om mod Gabriel, der atter havde hovedet ned i bøgerne.

”Du bedstefar,” begyndte Aleera og prøvede at få det næste til at lyde som en bemærkning. ”Er der nogensinde nogen som har skrevet vores families historie ned og fået den udgivet?”

Gabriel kiggede forbløffet op fra den læderindbundne bog.

”Nej, overhovedet ikke. Jeg har levet i snart femhundred og firs år, og var der virkelig nogen der havde fået historien trykt, ville jeg vide det. Hvorfor spørger du?”

”Der er bare den her mærkelige dreng på min skole, som har en bog med vores slægts historie i,” sagde Aleera henkastet som var det et normalt emne og åbnede døren, parat til hurtigt at smutte ud. Gabriels stemme kaldte hende tilbage.

”Aleera, hvad mener du med bog med vores historie?”

”Du ved den om dig, Vlad Dracula, Maricea og hele Oradea familien.”

”Er du helt sikker?”

”Ja! Min lærer så den og jeg fik skæld ud for at have ’skrevet’ den af.”

”Hvorfor fik du skæld ud for at skrive den af?”

”Fordi jeg fortalte vores historie, da vi skulle skrive en historie om hvorfor Vlad Dracula blev vampyr.”

”Du fortalte vores historie?” Gabriels stemme blev flere toneleje højere, og han begyndte at blive rød i hovedet. ”Vores historie? Er du komplet sindssyg! De kunne opdage det!”

”Bedstefar! Vi lever i det 21. århundrede! Her tror man ikke på det, man troede på i middelalderen. Folk vil bare tro at de var et produkt af min fantasi!”

”Og alligevel fortalte du dem det! Det skal du ikke gøre fremover. Godt du fik ballade for det af din lærer. Gabriel

skældte dig vel også ud,” sagde Gabriel og løftede en pegefinger mod hende. ”Ved du hvad du trænger til? En ordentlig omgang smæk! Måske skulle jeg finde mit spanskrør frem?”

”HEY!” råbte Aleera vredt. ”Jeg kunne ikke gøre for at de kendte til historien!”

”Kendte?”

”En dreng havde den på bog.”

”En dreng?”

”Ja, Nigel Negrescu. Han er lige flyttet til byen og på mystisk vis, kunne han fremvise den til min engelsklærer efter timen. Han vil godt vise den til hende, men ikke til mig!” fnysede Aleera fornærmet og stirrede væk med en stolt og fornærmet mine, som havde Nigel lige været der og fornærmet hende.

”Du har ikke set bogen?”

”Nej, jeg har bedt ham om at tage den med, så jeg kunne se den, men næ nej. Han gider ikke tage den med.”

”Hvis han ikke gider tage den med, så kan det være at den faktisk ikke findes, og at det er et påfund fra din lærers side. Hun har bare brugt denne dreng til hjælp.”

”Det kunne være dejligt, men bedstefar. Sådan noget gør lærer ikke mere. De må ikke dumpe elever, bare på grund af at de ikke bryder sig om dem.”

”Jeg synes du skal finde ud af om den virkelig eksisterer. Prøv at få ham til at tage bogen med sig, så du kan undersøge den. Er der ellers andet denne Nigel Negrescu ved om os?”

”Nej, det tror jeg ikke der...” Aleera afbrød sig selv; hun stirrede fremad mod noget hun kunne se, med munden vidt åben. ”Vent, der er noget! Da jeg i går skændtes med ham til halloween festen, der dukkede tegn på dæmonisk magi op!

Ting bevægede sig og sådan! Men han var mere overrasket end mig. Han så faktisk bange ud. Så det var ikke ham,” tilføjede hun, ved synet af Gabriels ansigtsudtryk.

”Det kan godt være at det ikke var ham, men der er noget der hedder skuespil, Aleera. Jeg synes du skal holde øje med ham, bare for en sikkerheds skyld. Skindet bedrager.”

”Det skal jeg nok bedstefar.”

”Det var godt min pige. Pas nu godt på dig selv.”

”Selvfølgelig, det gør jeg altid,” smilede Aleera.

Aleera skulle til at lukke døren, da Gabriels stemme kaldte på hende; hun stak hovedet ind af døren, bange for hvad han nu ville sige.

”Hvor lang tid bliver du her?”

Hun åndede lettet op og svarede: ”Et par dage. Jeg skal i skole igen på mandag. Men jeg gider ikke tage flyveren hjem allerede i dag.”

”Fint, Aleera,” hans blik fandt vej ned i bogen. ”Gå så med dig. Men pas på. Dine slægtninge lurer sikkert om nærmeste hjørne, parat til at gribe fat i dig og krydsforhøre dig.”

”Bare rolig. Jeg er vant til farer, både vampyrer og ivrige familiemedlemmer.”